

ΤΟ ΕΑΡ—Εἰκὼν Α. Col.

— Ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ! ἐτραύλισεν. Ὁ Θεὸς ἀναπαύσει τὴν ἔνδοξον ψυχὴν του, καὶ σώσει τὴν φιλάτην ἡμῶν πατρίδα!

Ἦτοιμάζετο δὲ νὰ στρέψῃ τὸν ἵππον του καὶ νὰ ἀνα-

χωρήσῃ ἐκείθεν, ἀλλ' αἰσθημα εὐγνωμοσύνης τὸν ἀνεχαίτισεν. Ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του βαλάντιον πλήρες χρυσῶν νομισμάτων καὶ το ἔριψεν εἰς τὸν Ζουάβον, ὅστις ἴστατο ἐκπληκτος καὶ ἄφωνος.

ΜΑΡΙΑ

Μεγάλῃ δούκισσα τῆς Ῥωσίας καὶ δούκισσα τοῦ Ἐδιμβούργου.

— Νέε μου, ἐπίστρεψε γρήγορα εἰς τὸ στρατόπεδόν σου, εἶπεν εἰς τὸν Ζουάβον, διότι τὴν μεσημβρίαν λήγει ἡ ἀνακωχή. Μὴ λησμονήσῃς δὲ τὸν μέγαν δοῦκα Μιχαήλ, ὅστις οὐδέποτε θά σε λησμονήσῃ. Ἐγὼ δὲ

ἀναδέχομαι νὰ φροντίσω νὰ ταφῇ ἀξιοπρεπῶς ὁ πατήρ σου, ὅστις ἀπέθανε γενναίως, καὶ εἶνε ἄξιος τοῦ σεβασμοῦ ὅλων τῶν συστρατιωτῶν του.

Μίαν δὲ ὥραν πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνακωχῆς, αἱ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ

Πρίγκηψ τῆς Ἀγγλίας καὶ δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου.

Βραδείαζ' ἡ μέρα
σκοτάδι φέρει,
καὶ δίχως ταίρι
ποῦ ναῦρεθῶ !
ποῦ νὰ φωλιάσω
κ' εἰς ξένο δάσο
νὰ ποσυρθῶ ;

Κυττάζω τάλλα
πουλιά ζευγάρι . .
αὐτὴν τὴ χάρι
δὲν ἔχω πλειά !
"Ερημο τρέχω . .
τόπο δὲν ἔχω
μηδὲ φωλιά !

Ναῦρω γυρίζω,
ποῦ νὰ καθήσω
νὰ ξενοκτίσω
κἂν μοναχό !
Κ' ἔθε κλαδάκι
βαστᾶ πουλάκι
ξεγαρωτό !

Δύο νέοι περιεπάτου κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ
συνομιλοῦντες.

Δυοῦν οἱ κλάδοι,
τὰ φύλλα σειοῦνται,
γλυκοτσιμπιοῦνται
τάλλα πουλιά . .
Κ' ἐγὼ τὸ ξένο
τὸ πικραμένο
χωρὶς φωλιά ! . .

"Αχ ! χωρὶς φωλιά ! . .

Καὶ ἔκλαιον, καὶ ἔκλαιον, ἕως οὔτου ἐξημέρωσε.
Τῆς νυκτὸς ἡ συγκίνησις καὶ τὰ δάκρυα ἀνεκούφισαν
τὴν πληγωμένην καρδίαν μου, καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἤμην
ὀλίγον καλλίτερα.

Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἤρκει. Ἐπρεπε νὰ φρον-
τίσω καὶ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς μου, διότι δὲν
εἶνέ τις πάντοτε νέος, καὶ ὡς εἰξεύρετε, ἀγαπητοί
μου ἀναγνώσται, μὰς περιμένουσι καὶ τὰ γηρατεῖα,
καὶ πρέπει νὰ προβλέπωμεν καὶ τοῦτο. Ἐπειτα εἶχον
ἀηδιάσει πλέον τὰς περιηγήσεις καὶ τὰ ταξείδια, καὶ
ἐπεθύμουν νὰ ζήσω ἥσυχος τὶς ὑπολοίπους ἡμέρας
τῆς ζωῆς μου.

Ἀπεράσισα λοιπὸν νὰ υπάγω καὶ νὰ ζήσω πάλιν
πλησίον τῶν ἀνθρώπων. Τοῦλάχιστον κλεισμένος ἐντὸς
κλωθίου, θὰ εὑρισκον μεταξὺ τῶν συρμάτων ἡσυχίαν
καὶ ἀνακούφισιν, τῶν ὁποίων εἶχον τίσσην ἀνάγκην.
Ἔμενε δὲ μόνον νὰ ἐκλέξω τὴν κατάλληλον οἰκίαν,
ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔμελλον νὰ ἐμπιστευθῶ τὰς ὑπο-
λειπομένους ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Διότι ἐκ τῆς καλῆς
ἢ κακῆς ἐκλογῆς, ἐξηρτάτο βεβαίως καὶ ἡ εὐτυχία ἢ
ἡ δυστυχία τῶν γηρατειῶν μου.

Ἐξηκολούθουν πλανώμενος καὶ ζητῶν καταφύ-
γιον, ἕως οὗ ἔφθασα εἰς ἐξοχὴν τινα. Ἐντὸς
ὠραίου κήπου, ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνῶν δένδρων εἶδον
δύο ἀνθρώπους, ἕνα νέον καὶ μίαν νέαν, οἱ ὁποιοὶ κρα-
τούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων, περιεπάτου ἀργὰ ἄνω
καὶ κάτω, καὶ συνομιλοῦν φαιδροί.

— Ἀγαπητὴ μου Ἐλένη, ἔλεγεν ὁ νέος . . .

Εὐθὺς ὡς ἤκουσα τὸ ὄνομα Ἐλένη ἀνεσείρησα,
ἐνθυμηθεὶς τὴν Ἐλένην μου, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφάνην
τόσον ἀχάριστος καὶ ἄγροικος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὠμίλησε καὶ ἡ νέα. "ὦ!
τότε ἀνετριχίασα ὅλος ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἐντροπῆς,
διότι ἡ φωνὴ τῆς νέας μοὶ ἦτο πολὺ γνωστή. Παρα-
τηρῶ προσεκτικώτερον καὶ βλέπω τῷ ὄντι τὴν Ἐλέ-
νην μου. Ἀχ ! νὰ τὴν ἐβλέπετε καὶ σεῖς ! δὲν ἦτο
πλέον ἡ μικρὰ ἐκείνη κόρη. Δύο ἔτη παρῆλθον ἀφ'
οὔτου τὴν εἶδον τὴν τελευταίαν φοράν, καὶ ὅμως ἐν
διαστήματι δύο μόνον ἐτῶν εἶχε μεγαλώσει, εἶχε γεί-
νει ὠραία κυρία, εὐμορφωτάτη, πλάσμα . . Τότε ἀνε-
γνώρισα καὶ τὸν νέον ἐκείνον. Ἦτο ὁ ἐξάδελφός της
Γεώργιος.

Φοβηθεὶς μὴ με ἴδῃ, ἠθέλησα νὰ πετάξω· ἀλλ' ὁ
κρότος τῶν πτερυγῶν μου ἔφθασε μέχρι τῆς παλιχῆς

"Ἡ Τιτὴ πετάξασα ἀνεχώρησεν ἔξω τοῦ παραθύρου
πρὸς τὸν κήπον. (σελ. 111)

μου φίλης, ἡ ὁποία ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν της ἀνέ-
κραξε.

— Γεώργιε, ἐνθυμείσαι τὸν καυμένον τὸν Πυργί-
την μου ;

— Μὴ μ' ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀχάριστου ζώου.

— Ἀχάριστου ; Ὅχι δά !

— Μάλιστα, φίλη μου, διότι ὅταν τις ἔχει τὴν τύ-
χην νὰ ἀγαπάται ὑπὸ σοῦ, θὰ ἦνε τέρας, εἰάν θελήσῃ
νὰ φύγῃ ἀπὸ πλησίον σου.

— Ἐλα, ἄφες τὰς κολακείας ! Ἀλλὰ κύτταξε
πῶς μας βλέπει αὐτὸς ὁ Πυργίτης !

— Τῷ ὄντι.

— Ἄν ἦτο ὁ Πυργίτης μου ! . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)